

TEHNIKA- ÜLİKOOOL

11 (1448)
14. juuni 1996
Hind 1 kr

Tallinna Tehnikaülikooli ajaleht

TTÜ nõukogus

21. mail 1996

Kuulati automaatika ja süsteemitehnika teaduskonna nõukogu taotlust teaduskonna reorganiseerimiseks — seega kahe uue teaduskonna moodustamiseks. Pika ja põhjaliku arutelu tulemusena otsustati moodustada alates 1996/97. õppeaastast senise teaduskonna baasil kaks uut teaduskonda: **infotehnika teaduskond** ja **süsteemitehnika teaduskond**.

Kinnitati TTÜ nõunike kogu põhimäärus. TTÜ põhikirja kohaselt moodustatakse Tallinna Tehnikaülikooli ja Eesti ühiskonda sidustav kogu, kes annab hinnangu TTÜ tegevusele, annab soovitusi õppevaldkondade ja — suundade avamiseks ning sulgemiseks, finantseerimise, õppemaksu ja muudes põhimääruses toodud küsimustes. Teoksil on põhimääruses toodud organisatsioonide esindajatega kokkuleppimine nõunike kogu liikmeks arvamiseks. Nõunike kogu liikmete seast esitab rektor haridusministrile ettepaneku TTÜ kuratooriumi koosseisu kinnitamiseks.

Kinnitati energiatehnika õppevaldkonna bakalaureuse neli õppekava. Sellega on kõik bakalaureuseõppe õppekavad kinnitatud.

Kinnitati promotsiooni toimikond koosseisus: prof **Andres Keevallik**, prof **Leo Mõtus**, prof **Valdek Kulbach** ja prof **Heino Mölder** 17. septembril toimuva audoktorite promotsiooni ettevalmistamiseks. Promootoriks kinnitati professor **Hanno Sillamaa**.

Moodustati professori ametikoht rakenduselektroonika õppetoolis.

Tehti ülevaade nõukogus jaanuarist kuni maikuuni 1996 vastu võetud otsuste täitmise käigust.

Palgaeeskirja esimene lugemine lükati edasi 4. juunile, mil toimus jätkuistung. Palgaeeskirja kohta andsid selgitusi palgakomisjoni liikmed prof **Rein Küttner** ja aseprof **Enno Reinsalu**. Nõukogu otsustas, et on otstarbekas teaduskondades, instituutides ja keskustes eelnõud arutada ning oodatakse arvamusi ja ettepanekuid lülitamiseks need enne teist lugemist eeskirja.

TTÜ Nõukogu järgmine istung on 18. juunil. Toimuvad professorite valimised.

TTÜ valitsuses

28. mail 1996

Arutati Riigikontrolli peakontrolöri 30. aprilli 1996 otsust ning kavandati meetmed aktis toodud puuduste likvideerimiseks. Puudustest oli märgitud pindade rendileandmise kohta, remondi teostamiseks enampakkumiste puudumist, väliskülaliste vastuvõtu korra ja aruannete puudulikkust jm. Valitsus võttis vastu otsuse, kus on vastutavatele osakondadele antud ülesanded puuduste likvideerimiseks.

2. Kuulati prorektor **Rein Küttneri** infot ülikoolisest taotlusprojektide konkursi tulemustest. Kinnitati ekspertkomisjonide ettepanekul finantseerimiseks määratud projektide nimistu.

Kuulati kantsler **Jüri Tanneri** aruannet 1996.aasta koondelarve nelja kuu täitmisest.

Viivi Russ

TTÜ nõukogu ja valitsuse sekretär

Lühiteated

12. juunil

kohtusid rektor Olav Aama ja kantsler Jüri Tanner peaministri ja meie vilistlase Tiit Vähiga. Kõneldi Tehnikaülikooli kuratooriumi tegevusmaadest (vt kõrvalrubriik ülikooli nõukogus) ja muudest tehnilise kõrghariduse probleemidest. Tulemustest täpsemalt loodame lugejaid teavitada sügisel uue õppeaasta alguses.

12. - 13. juunil

toimus Lohusalus kõrgkoolide juhtkondade ja dekaanide traditsiooniline kahepäevane seminar. Arutatust ja perspektiividest Eesti kõrgkoolielus taas täpsemalt sügisel.

ÕPPEJÕUDUDE AVALIKUD LOENGUD

11. juunil majandusteooria õppetooli aseprof **Kaie Keremi** loeng "Majandusteooria õpetamisest TTÜs" majandusteooria professori ametikohale kandideerimiseks.

13. juunil soojustehnika instituudis Kopli 116 valges saalis prof **Arvo Otsa** loeng "Kütuste põletamise tipptehnoloogiad".

14. juunil humanitaar- ja sotsiaalteaduste instituudi haldusjuhtimise õppetooli professori ametikohale kandideeriva Ilmo Sauleppa loeng "Probleemidest Eesti avalikus halduses".

14. juunil aseprof **Ene Kolbre** loeng "Kinnisvara hindamine" Kopli 101.

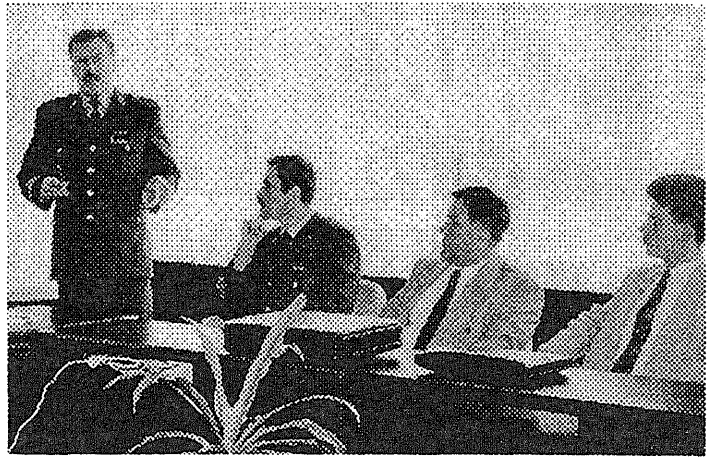
KÜLALISLEKTORI LOENG

14. juunil loeng "Unconventional Materials and Technologies for Solar Energy Conversion". Lektor prof **Dieter Meissner** — Sakamaa, Jülich, Teadus- ja Tehnoloogia Keskus.

RAHVUSVAHELISED NOORTE SUVELAAGRID!

Infot nende toimimise kohta saab Üliõpilavalitsusest 2-128, tel 532 961, Lauri Kõöp.

Kolonel Johannes Kert Tehnikaülikoolis

23. mail kohtus Nõukogu saalis ülikooli juhtkonnaga kaitseväe juhataja kolonel Johannes Kert koos mõningase kaaskonnaga. Arutluse põhiline teema: üliõpilaste võimalikult optimaalne tegevteenistus Eesti sõjaväes. Vasakpoolsel pildil (vasakult) TTÜ kantsler Jüri Tanner, Sven-Harry Raabe ja Kaitseliidu Tallinna maleva pealik Mart Puusepp. Parempoolsel pildil Johannes Kert, Tiit Kivikas ja Üliõpilasvalitsuse esindaja Arles Taal.

Foto Meida Jalast

Aasta Eestis ja Tehnikaülikoolis

Norra Tromsø Ülikooli psühholoogia magistant KARI HELENE PARTAPUOLI ja Virginia Riigikaitse Instituudi (USA) politoloogia professor rahvusvaheliste üliõpilasprogrammide alal WAYNE C. THOMPSON tulid ligi aasta tagasi Eestisse end erialaliselt täiendama. Augustis saab nende uurimisaeg täis ning nad olid lahkesti nõus jagama oma mõtteid muljeid Eestist ja meie kõrgkoolinduses kogetust. Suurema osa ajast olid nad seotud Tallinna Tehnikaülikooliga. Wayne C. Thompson pidas loenguid lisaks veel Riigikaitseakadeemias, Kari Helenel olid mõned kontaktid ka Tartu Ülikoolis.

Äripsühholoogia

Kari Helene Partapuoli uurimisvaldkonda kuuluvad Norra ja Eesti äriemeeste vastastikused eeldused-ootused, laiemalt juhtimispsühholoogia probleemid. Ta on teinud kümneid intervjuusid

siinsete ärijuhtide, üliõpilaste ja ülikoolide teadlastega, teada saamiseks, missugune on siin valitsev ootusseisund Norra-poolsete ärikontaktide suhtes. Põhilised firmad, kus ta kaastööd saab, on Statoil ja Coca Cola, aga ka mitmed teised norralastega seotud firmad. Pole vast vaja lisada, et kodus on ta samalaadsed küsitlused Eesti äriemeeste sealsete võimaluste kohta juba teinud.

Professor Thompson sai USAst aastaks stipendiumi töötamiseks Tehnikaülikooli humanitaar- ja sotsiaalteaduste instituudis. Tema kanda oli siin politoloogia kursus, samuti sissejuhatus poliitikateadustesse, sh loengud sotsioloogiast ja haldusjuhtimisest.

Kummalegi Eestis palka ei maksta, elavad nii, et "pole mõnikord raha koju helistamiseks." Kirja paluti see panna väga delikaatselt, sest mõlemad on pikka aega meil viibides selgeks saanud, kui väheste võimalustega peavad toime tulema meie üliõpilased ja õppejõud. Meie rahva võimekus nii kesise sissetulekuga ära elada paneb neid pehmelt öeldes imestama.

Millised olid varasemad kontaktid Eestiga?

Kari Helene leidnud Internetist Tehnikaülikooli psühholoogia aseprofessor Mare Teichmanni nime ja uurimisvaldkonna ning võtnud temaga otse ühendust. Ta sai M. Teichmanni nõusoleku hakata talle juhendajaks. Edasine oli vaid paberlik asjaajamine. Norra bisnesmenid on turgu laiendamas ja tulemas Balti riikidesse ning Ida-Euroopasse laiemalt. "Valisin Eesti, sest siin tundusid olevat kõige mõistlikumad tingimused tööd teha," väidab Kari Helene ise.

Magistritöö kavatab ta kaitsta oma koduülikoolis Norras.

Prof Thompson käis juba 1988. aastal 30 USA tudengiga Tallinnas ja sattus juhuslikult vanalinna päevadele. Muidugi mõjunud meie vana pealinn talle niimoodi, et ta hakkas kohe otsima võimalusi tulla siia pikemaks. Virginia Riigikaitse Instituut ja meie Riigikaitse Akadeemia on tihedates sidemetes juba mitu aastat, kuid mitmel põhjusel läks nii, et vastuvõtvaks kõrgkooliks sai hoopis meie tehnikaülikool.

"1988. aastal sain aru, et teil siin midagi toimub. Hakkasin jälgima infot Eesti kohta ja pean ennast juba võrdlemisi suureks Eesti asjatundjaks," naeratab prof Thompson ehtameerikalikult avalalt. Jaanuaris 1995 käis Wayne C. Thompson siin lühiajalisel visiidil ja leppis vastuvõtvate instantsidega kõiges kokku. Ja taas oli Mare Teichmann see, kes toetas lugupeetud professori USAst stipendiumi saamist.

1965. aastal käis tulevane professor ise tudengiseisuses olles Nõukogude Liidus koos Saksa üliõpilaste grupiga. See olnud üldse esimene sakslaste grupp, kes pärast II maailmasõda N Liidus vastu võeti. Sõideti läbi Leningrad, Kiiev, Brest, Moskva... Hiljem on W.C.Thompson käinud juba oma üliõpilastega N Liidus korduvalt.

Mis on silma jäänud eluolust Eestis ja Tehnikaülikoolis?

Aasta Eestis ja Tehnikaülikoolis

Kari Helene: "Norras on üliõpilastel eelis võrreldes siinsete tudengitega - tudeng töötab ainult koolivaheajal. Mitte mingil juhul ei võeta töötusi õpingute ajaks, lihtsalt ei jõua!" Kari Helene on üllatunud, nähes meie üliõpilaste pidevat tööhõivet ja sellest tekkivat stressi, mis ei soodusta tema arvates kuidagi teadmiste omandamist.

Kari Helene on aru saanud, et on olemas kaks erinevat juhtimis- ja äriklientuuri ning ärikultuuri: Norra ja Eesti oma. On mõndagi, mis neid ühendab, aga rohkem seda, mis eristab. Ta isegi väidab, et on midagi, mida Norra ärimedele võiksid Eesti kolleegidelt õppida. Kindlasti ei ole piisav olla Norras

"Üks probleem on eesti tudengitega küll — neid on raske tõmmata diskuteerima. Venelased on avatumad ja ses mõttes "kergemad"."

Mõned siin viibinud prof Thompsoni kaasmaalased on talle kirjeldanud, et eestlastele on omane silmatorkav materialistlik hoiak, kuid ise ta nendib, et olles sageli külastanud N Liitu, saab ta aru siinse rahva soovist luua endale samasuguseid elutingimusi nagu näiteks Norras või USAs.

Üks asi veel, mida USA professor märkimisväärseks peab — meie üliõpilased ei ole ideologiseeritud. Olles õpetanud ka Saksamaal, märkas ta seal märksa rohkem suletud hoiakuid. Sageli Lääne-Euroopas ringi

Üks asi, mida meil on põhjust häbeneda ja mida ka külaline märkab, on akadeemilise personali palk. "Iga hea, st kompetentne inimene, võib bisnises rohkem raha saada. Nii on see muide ka Ameerikas — ka seal professorid võiksid rohkem teenida. Kuid võrreldes Eesti töötasudega on meil siiski võimalik oma palgast elada," kinnitab prof Thompson. "Meil ei pea mõõda linna jooksmas ja konkureerivates kõrgkoolides raha pärast õpetama. Ühtlasi jätab selline asi kahjuks väiksema võimaluse pühenduda teadustööle." Siit edasi teeb ta kurva hoiatuse, mis meile endalegi eriline uudis pole: niiviisi võib kõrgkool kaotada oma akadeemilise kõrgkvalifitseeritud koosseisu.

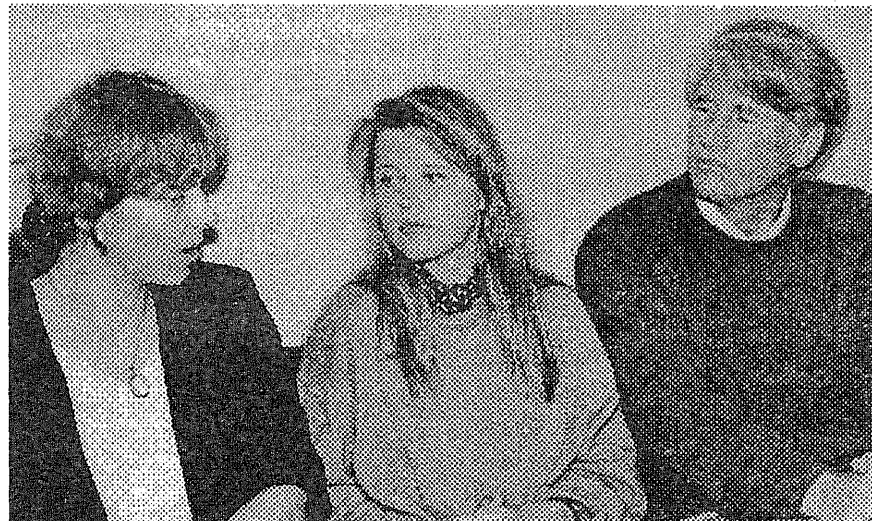
Ja veel üks probleem — meie raamatukogus ei jätku õpikuid. Raamatukogu büdzhett kipub jääma alla nõudluspiiri, ei suudeta enam olla kursis sellega, mis maailma tasemel toimub.

Aasta siinolekut on andnud prof Thompsonile juba küllalt täpse pilgu peaaegu kogu meie kõrgkoolielule. Ta on märganud, et kui Tehnikaülikooli iseloomustab teatud ebakindlus, mis tuleb struktuurimuutustest ja identiteedikriisist, siis Tartu Ülikoolis on kindlustunne valdavam ja ebastabiilsust oluliselt vähem kui Tallinnas.

Võibolla n-õ tüüpilise ameeriklasena teeb ta üldistuse meie kui "tüüpilise Euroopa ülikooli" kohta: meil on liiga vähe kontakte üliõpilaste ja professorite vahel. "USAs suhtleb õppejõud tudengiga väljaspool tööd, korraldab pidusid, kõigil on lahe olla..." (Miks meil nii ei ole, võib iga lugeja ise leida arvatavasti sada põhjust!)

Prof Thomson on märganud, et tegelikult tudengid eeldavad ja soovivad, et õppejõud oleksid neile kättesaadavamad. "Teil puudub vahetu kontakt inimene-inimene tasandil!", imestab ta. "Kuid küllap see tuleb eespool kõneldud vastastikusest ülekooormatusest. Ma arvan, et see on delikaatne probleem, mis on käsitletav ka usalduskriisina."

Ja lõpuks soovitab professor Wayne C. Thompson meie õppejõududel olla rangem ja nõudlikum. "Teie tudengid viilivad liiga palju!"

edukas ärimees, ja tulla siis siia n-õ mütsiga lööma. Enne tuleks uurida kultuurilist tagapõhja, et mitte teha psühholoogilisi vigu, mis vähendavad usaldust äripartneri vastu. Tüüpiliste vigadena nimetab Norra magistrant eestlaste skeptitsismi ja norralaste naiivsust äriasjade ajamisel. Kumbki pool ei tunne eriti just vastastikuseid kirjutamata reegleid, kuigi päris seadusandluses võidakse olla vägagi tugevad.

Head ja halvad asjad

Wayne C. Thompson märgib "heade asjade" poolelt kõigepealt meie suurepärase keskhariduse. "Ülikooli sisse saanud tudengid on teil väga kõrgete teadmistega," kiidab ta. Kuid lisab samas, et meie tudengitel on suurem orienteeritus faktidele ja mälule, USAs aga analüüsile ja suhtlemisele.

Meie noor rahvas oskavat samuti hästi inglise keelt — lõputööd, mida talle kirjutati, olevat eriti just sõnavalikult mitmekülgseid. Eesti ja vene tudengite teadmistes ega keeleoskuses ta vahet ei tuvastanud, mõlemad on tublid.

liikudes on ta kohanud mitte just väga harva negatiivset hoiakut Ameerika ja ameerikalikkuse suhtes, jutud käivat vaid must-valge maailmanägemuse tasemel. Rõõmuga avastas ta, et siinsed inimesed on enam tolerantsed.

Nagu Kari Helenegi ütles, kurdab ka prof Thompson: "Tudengid töötavad! Nad toovad kodutöid hilinemisega, puuduvad tihti, on väsinud ja ülekoormatud. Kõik see tuleb õppeprotsessile kahjuks. Kuigi harvadel juhtudel võib selline koormus kasukski tulla — kui näiteks mõnel tudengil on oma kompuutrifirma, mille tegevuses saab õpitut kohe rakendada-arvestada."

Raha!

Põhilise probleemina toob USA professor välja raha. "Kõik USA ülikoolid kurdavad raha vähesust ja viivad oma kulutusi alla. Kui aga raha on liiga vähe, viib see paratamatult alla ka õppetulemused. Kuid vaadates Eesti tudengeid, näen, et siin ei ole hoopiski reaalne osta kursuse peale näiteks 6 raamatut á 200 dollarit..."

Mare Teichmanni abiga vestluse kirja pannud

Urmi Reinde

Pildil vasakult Mare Teichmann, Kari Helene Partapuoli, Wayne C. Thompson. Foto Meida Jalast

Kuidas grupp Tehnikaülikooli tudengeid

Marko Koort

raadiotehnika IV kursus

(Algus meie ajalehe 7.-10. numbrites)

Pererahvas osutas veel teene, et viis meid kenasti raudteejaama ära ning pani tee peale suupisteid ka ühes. Nad olid ütle mata lahked inimesed.

Susla peale jõudsim e ilma sekeldusteta, ning saime tõeliselt kena elamuse Verdoni jõe kanjonist ja ümberkaudsest mägis maast. Tee viis mägedest üles ja alla, ümber ja isegi läbi. Tunnel eid läbisime mitu, pikim neist uuristas end arvatavasti rohkem kui kilomeetri jagu mäemassiivist läbi.

Et pinnas koosnes eranditult settekivimitest, siis pole ime, et aegajalt mõni tee kevadise tulvavee ajal hoopis minema uhutakse. Ka suslatee oli seetõttu kannatanud. Osa teest, millel enam sõita ei saanud, läbiti bussiga, mis oli juba pileti hinna sees. Buss sõitis susla asemel üsna pika maa Annot'st kuni Vesuuvini välja.

Entravaux's jäime kõigepealt tugeva hoovihma kätte, kuid meil õnnestus bussijaama varjule pugeda. Ka sealt võis imetleda Vari jõe järsul vastaskaldal kõrguvat keskaegset kivikindlust ja lossi.

Kui vihm jäi üle, jätkasime muidugi rännakut. Hääletasime iga autot. Kant aga oli hääletamiseks erakordselt kehv, sest autotee oli noolsirge ja sileda asfaltkattega, lisaks veel kitsas, nii et peatuda oleks olnud tõeline kunst. Ja ega keegi seda ei teinudki. Mis siis ikka, astusime hoolega edasi, ning meie lähemaks eesmärgiks sai järgmine jaam, kus susla (bussi kujul) peatus, Puget-Thénier's. Loomulikult ei jätnud me lootust ja tõstsime usinasti käppa edasi, ent see ei kippunud üldse aitama.

Niisiis tegime jalgsimatka pikusega umbes 10 kilomeetrit või isegi rohkem. Täpsemat hinnangut ei saa anda, kuna kasutasime

eelpool mainitud Baedekeri reisiramatust paljundatud kaarti, millel õnnetumal kombel puudus mõõtkava.

Jõudsim e Puget-Théniers'i kohale liiga vara. Pidime ootama umbes kolmveerand tundi, seni kuni susla (loe: buss) kohale jõudis. Muidugi ta hilines veerand tunnikest, mis pole väga oluline — liikusime täie hooga oma eesmärgi, Nice'i poole siiski.

Bussiaknast oli paljugi vaadata, kuna tee keerles tõesti kitsastel kaljuservad e, tõustes ja laskudes päris korralikult. Selles kandis voolas üle ühe jõe, ma arvan. Vaatepildid olid tõepoolest võimsad.

Vesuuvi juures (peatusel oli ka prantsusekeelne nimi, kuid mul ei tule meelde) istusime jälle ümber tõelisele suslale. Sõit Nice'i poole võis jätkuda. Pikapeale võis vaguniaknast silmata üksikuid palmipuid, mis olid kui esimesed tunnismärgid meie lõunasse jõudmisest. Kahjuks hakkas pimenema, nii et pilte ei õnnestunud enam teha. Tagatipuks hakkas vihma sadama, nii et kui me kohale jõudsim e, võttis meid vastu märg ja hall Nice.

Kõndisime mööda inimtühje tänavaid ning otsisime katusealuseid, kuhu vihmavarju minna. Kui silma hakkas restorani-silt "Au Grill d'Or", siis muutusid plaanid kohemaid ning me otsustasime lõunasse jõudmist nagu kord ja kohus tähistada. Astusime sisse ja tellisime juustupitsad, mis olid üllatavalt suured, kuid see-eest samavõrra õhukesed. Meile anti ka mingit vürtsist maitseainet, ent hoiatati, et see on väga tugev. Loomulikult käis pitsa kõrvale valge vein.

Pizzad söödud, tellisime magustoitu. Valisime välja midagi, mis tundus olevat õnatort või midagi taolist, kuid selle imeroa nimi sisaldas hulganisti meile arusaamatuid

sõnu. Kui tordid kohale toodi, selgus, et tegelikult kujutasid need ühte alkoholiga immutatud õnakoogi lõiku, ja et võimalikult põnev oleks, oli see veel põlema süüdatud. Et kallis kraam mitte asjata sinise leegiga lõpuni ei põleks, puhusime tule surnuks ja asusime sööma. Roog oli lausa jumalik nagu tema hindki — 28 franki. Lõpuks, peale desserti, kui meil veel polnud päris selge, kas sadu on järele jäänud, otsustasime tellida veel ühed *Irish Coffee*'d. Einet lõpetades tundsim e end juba kaunis noorelt ning mõtlesime, et läheme vaatame Vahemere ka ikka ära. Maksime arve, 224 franki, suundusime tänavale. Loomulikult oli vihm lakanud. Väljas oli tõesti soe. Meeldiv üllatus, meile väga sobilik.

Mere leidmine ei olnudki sootuks lihtne. Mitmeski kohas tekkisid mul ja Eerol mere paiknemise osas lahk arvamused, kusjuures alati diametraalselt vastassuunalised. Lõpuks, kasutades bussipeatuste kaarte, õnnestus ometi õige suund üles leida. Ei läinudki kaua, kui hakkasid paistma ranna tuled ja merehõng tungis sõõrmesse. Istusime päris tükk aega kaldarinnatisel ja vaatasime alla rannale. Nice'i rand on kivine, kuid kivid ei ole teravad, vaid mere poolt kenasti ümaraks lihvitud, nii et mööda neid on täiesti võimalik paljajalu käia. Laskusime mõne aja pärast alla ning istusime päris kaldale. Muidugi ei jäänud ka ujumas käimata, olgugi, et aeg oli juba veidi üle kesköö. Ujumas käisime kor damööda, kaldalolijate tegeles asjade valvamisega. Vahemere vesi oli tõesti soe, kuid nagu selgus, lausa hirmus soolane, sest peale reisi läksid mul huuled totaalselt lõhki tänu liiga suurele soolaannusele.

Kui esimesed ujumisliigutused tehtud ning kenasti jälle ära kuivatud, ilmnes, et uni murrab, ja päris

Prantsusmaal elektroonikat õppimas käis

kõvasti. Probleem oli, kuhu ennast magama asutada. Jalutasime pikalt mööda randa ringi ning veendusime, et seal on juba enne meidki rahvast, kes kasutas õist mereäärset lihtsalt puhkepaigana. Aga nemad olid pugenud soojadesse magamiskottidesse, mida meie endale lubada ei saanud, kuna meil need lihtsalt puudusid. Temperatuur ei tundunud just väga madal ja otsustasime, et ka meie saadame oma esimese öö Nice'is mööda supelrannas, lihtsalt kividel pikutades. Reisikotid panime pea alla padja aset täitma ja viskasime sinnasamasse rannale pikali. Harjumatult kõva oli alguses kividel lamada, pikapeale aga harjusime ja uni tuli magus. Vastu hommikut ilmnesid üllatused. Esimene oli see, et ka Vahemere ääres on enne päikesetõusu jahe, liisaks tõuseb tuul. Umbes kella kolme ja nelja vahel leidsime, et aitab külmetamisest, võtsime rannal vedelevad toolid ning suundusime kaldarinnatise äärde. Seal sai, selg vastu seina, päris kiiresti sooja, ent korralikuks magamiseks selline asend siiski ei kõlvanud.

Istusime seal poolnes, kui äkitselt tuli järgmine üllatus — kummalised mundrites kujud hakkasid magajaid üles äratama. Selgus, et tulevad prügivedajad, kes sinna päeva jooksul kogunenud läbu ära koristavad. Eks me lasime samuti jalga. Suundusime üle autotee asuvasse parki, kus võtsime kerge hommikueine. Kell oli umbes viie paiku, väljas valitses veel täielik kottipimedus. Alles poole kuue ajal hakkas taevasse kerge kuma tekkima. Et mitte aega kasutult surnuks lüüa, jalutasime piki kaldapromenaadi edasi ida poole, kus asuvad Nice'i vanalinn ja sadam. Imetlesime veel tükk aega Vahemere sina ning sukeldusime siis vanalinna kitsas-tesse tänavatesse. Avastasime jalakäijate terrassi, mis kõrgus all

ristlevate tänavate kohal, kus sõitsid autod ja polnud üldse huvitav. Terrass ise oli mitmetasandiline. Seal kasvas igasuguseid taimi, mis kõik meile võõrad ja lõunamaised tundusid. Eks koht oligi vist mõeldud iluaiaks, kuhu on hea hommikul kogu perega jalutama tulla. Meiegi promeneerisime seal ning imetlesime nähtavat kenadust. Muide, ka seal magas palju Nice'i külalisi, telkidega ja ilma.

Lõpuks oli aeg nii kaugel, et tuli suunduda täitma meie tegelikku missiooni — randa; ujuma, päevitama ja vaateid nautima. Et aeg oli varajane, siis olime rannas peaaegu esimesed pääsukesed. Sel ajal oli Nice'is muide haruldaset palju vene keelt kõnelevaid turiste, ka nemad olid juba varakult mere ääres platsis.

Üks eripära, mis sealseid randu iseloomustas — tervel rannal ei olnud mitte ühtegi riiete vahetamise putkat, nii et päevitusriided pidid kas juba seljas olema või pidi neid vahetama lihtsalt rannal, laskmata end häirida kaassuvitajate huvitatud pilkudest. Peab mainima, et enamus inimestest kasutas just viimast meetodit. Muidugi, kui aeg tasapisi juba keskpäeva hakkas kalduma, tekkis rannakivikestele (ei saa ju öelda, et rannaliivale!) üha rohkem ja rohkem äärmiselt huvitavaid objekte — ilma "ülemise pooleta" päevitavaid naisterahvaid. See oli omaette kool naisterahva rindade võimalike kujude, suuruste, värvi ja muu säärase tundmaõppimiseks. Mõlemad mägerid leidsid selle kooli õppetunnid vägagi põnevad olevat. Nii aeg rannal kulus, vahetevahel Vahemere soolases vees ujudes, päevitades ja, kuna õist und jäi väheseks, siis ka Õpisikeste *siestade* läbiviimiseks. Viimastega tuli olla ettevaatlik, et end mitte päikese käes ära kõrvetada.

Kui peesitamisest küll sai ning tekkis tahtmine ka muude eesmärkide poole püüelda, korjasime oma kodinad kokku ja otsustasime järgmiseks Monaco Vürstiriigi poole sammuma hakata. Kuna väljas valitses tol hetkel tõesti troopiline palavus, siis oli tänavatel kõndimine väga raske ja vaevaline tegevus. Jõudsime oma kõndimisjärjega Nice'i sadamani, kui äkki märkasime ühte bussipeatuse viita, mis seletas, et seda vahemaad on võimalik ka bussiga läbida, ning et viimane üsna pea ka saabub. Ega siis midagi, asi oli otsustatud. Õige pea buss ka tuli ning me ostime piletid Monte-Carlo'ni, mis teadupärast on Monaco tuntuim kasiino. Piletite hind polnud üldse kallis, ainult 17.50 franki, kusjuures tagasisõit sama päeva jooksul oli tasuta. See oli ütle-mata meeldiv võimalus käia ära ka sellises eksootilises paigas.

Bussiaknast avanesid suurepärased vaated Vahemere rannikule, me nautisime seda sõitu väga. Peale umbes pooletunnist sõitu olime tegelikult kohal, ent me ei tundnud oma peatust ära, sest selle nimi polnud mitte Monte-Carlo, vaid lihtsalt Casino. Seetõttu me edasi pöru-tasimegi, ning avastasime oma vea alles siis, kui olime juba üsna tükk maad Cap d'Ail'ist ida pool, Cap St. Martinil. Bussi sihtkohaks oli Mentoni-nimeline linnake, see asub juba üsna Itaalia piiri ääres. Me siiski lõpuni ei sõitnud, vaid astusime maha arvatavasti umbes paar peatust enne Mentoni. Siis keerasime oma ninad jälle lääne poole ja alustasime jalgsimatka tagasi, Monaco suunas. Tegime ka päris palju pilte vaatega merele, ning saime hulganisti positiivseid emotsioone sealse looduse ilust.

Jalutuskäik Monacosse võttis tubli tunni, ning et aeg oli juba üsna hili-

Kuidas grupp Tehnikaülikooli tudengeid

ne, pidime kiirustama, et veel viimase Nice'i bussi peale jõuda. Monaco algas, nagu ka enne, bussiga sõites, märkamatu. Linnast võis aru saada ainult selle järgi, et majade paiknemistihedus muutus äkitselt tihedast erakordselt tihedaks ning samuti hakkas üha tihedamini vastu ja mööda sõitma Monaco numbrimärgiga autosid.

Me vaatasime Monacos päris tükk aega ringi, samuti käisime ära maailmakuulsa Monte-Carlo kasino juures, millest ennist nii põlglikult mööda olime sõitnud. Tegime paar pilti ning jätkasime teekonda, et näha võimalikult palju.

Kuna bussi aeg hakkas ohtlikult lähenema, otsisime kohaliku sandarmi abiga üles lähima bussipeatuse ja vaevalt viie minuti pärast olime tagasiteel Nice'i. Nüüd, kus juba hämaruma hakkas, ei paistnud bussiaknast enam suurt midagi, nii et päevane väsimus võttis uuesti võimust ning uni murdis tugevalt. Nice'i kohale jõudsime kuidagi ootamatult. Bussist välja astunud, otsustasime niipea kui võimalik magama minna, sest õhtupoole oli veel soe, siis oli võimalik magada, ja toetudes meie kogemustele, ei lootnudki me hommikupoole ööd enam sõba silmale saada. Enne randa uinuma minekut astuti veel läbi McDonalds'i hamburgerirestoranist ning võeti kehakinnituseks üks McXimum, mis, nagu me üllatusega pidime tõdema, polnudki kallim kui näiteks Grenoble'is — 30 franki.

Peale kosutavat einet siirdusime otsekohe magama, ning seekord olime targemad — tõstisime oma toolid kohe seina äärde, et rahulikult puhata. Ent asend oli tõesti äärmiselt ebamugav korralikuks puhkuseks. Tuli midagi välja mõelda, et vähemalt paariks tunniks silm looja saada. See mõte tuli ruttu — nimelt olid need toolid seljatagedega, kuid seljatoe

ja toolipõhja vahele jäi veel piisavalt ruumi, et sealt läbi pugeda. Panime siis mitu tooli ritta (mulle oli vaja neli, Eerole piisas kolmestki) ning pugesime siis oma improviseeritud asemetele. Pea alla polnud ka midagi panna peale väikese käterätiku, sest suured linnad olime jäänud koju, et võimalikult vähe kraami kaasas oleks. Muidugi, me olime vahepeal avastanud, et väga kasulik asi sooja saamiseks on ajaleht, kui see endale peale laotada. Probleem oli vaid selles, et meil polnud tol hetkel parasjagu ühtegi ajalehte käepärast ja nii tuli ilma tekita magada.

Sel ööl algasid üllatused juba märksa varem, kusagil kella kolme ajal. Tundsin äkitselt, et nagu hakkaks kergelt vihma tibutama. Mõtlesin meeolehärmiga, et kas tõesti peame homse päeva vihma käes ligunema. Pikapeale hakkas "vihm" järjest tugevnema, ning tundus kuidagi ebaloomulik olevat. Järgmine mõte oli, et keegi teeb meiega halba nalja. Tõusin üles, et olukorda lähemalt hinnata, ning vaatluse tulemusena selgus, et va tänavapesija oli oma veevoolikuga üles promenaadile vehkima tulnud ja jaotas nüüd kunstvihma lahkesti meilegi. Sellise äratuse peale oli uni otsekui peoga pühitud, ning me suundusime juba tuttavasse parki Casino Ruhl'i kõrval. Et parasjagu midagi muud paremat teha ei olnud, otsustasime võtta kergelt einet. Eine oli väga ajakohane, sest nagu selgus, tuli ka uni kohe tagasi. Võtsime sisse horisontaalasendi pargipinkidel. Eero oli endale kusagilt ajalehe leidnud ja kasutas seda tekina. Mina võtsin oma vana hea käterätiku ja panin endale pea alla, samal ajal kui peale võtta ei olnud midagi. Ma ei oska öelda, kas oli see öö soojem kui eelmine, ent vähemalt polnud enam nii külm, ja pargipink on ju üsna mugav ase võrreldes rannakividega,

millest mõni sulle alati ribidesse surub, ning lihtsalt tooliga, millel istudes tagumik haigeks kipub jääma. Ärkasin üles selle peale, et prügivedajad hakkasid oma prügikastidega kolistama. Tegelikult tuletasid nad mulle sellega lihtsalt meelde, et aeg on külge keerata. Ja tõepoolest, üks külge tunduski kuidagi haige olevat, ja see oli muidugi ühtlasi ka alumine külge. Ega peale seda kolistamist enam õiget und ei tulnudki, pigem oli asi lihtsalt pikas ärkamises, nagu see üliõpilastel ikka kombeks on.

Kui me end lõpuks üles ajasime, oli juba suur valge väljas — kell juba seitse läbi. Asusime viivitamatult oma kultuuriprogrammi teise osa juurde — meil oli ju veel käimata sellises tuntud kohas nagu Cannes. Arvasime, et ka sinna on võimalik bussiga sõita, ja me ei eksinud mitte. Polnudki vaja kuigi kaua astuda, kui ühes bussipeatuses võis näha liini Nice-Cannes sõiduplaani. Et esimese bussini oli veel peaaegu tund aega, otsustasime ühe peatusevahe vaal jala marssida. Me ei pidanud oma otsust kahetsema, sest nägime veel palju põnevaid ehitisi ja ilusaid parke.

Bussisõit Cannes'i osutus pisut kallimaks kui eelmisel õhtul sõit Monacosse. Seekord öeldi piletihinnaks 28 franki. Aga ega see ka ei tapnud, ostisime oma piletid ja vajusime mõnusatesse istmetesse. Ma ei oska nüüd öelda, kas oli selle põhjuseks suur mugavus, võrreldes meie ööbimiskohtadega, või siis meie suur väsimus, ent me magasime vähemalt poole Cannes'i teest lihtsalt maha. Siiski, ma olin ärkvel, kui buss sõitis läbi sellisest nimekast kohast nagu Antibes, kus tegin paar pilti läbi bussiakna.

Cannes'is maandusime uue sadama juures ning asusime otsemaid teele ranna poole, sest Cannes'i plaazh

Prantsusmaal elektroonikat õppimas käis

on ju teatavasti liivane. Plaazhi ei tulnudki kuigi kaua otsida, sest see oli üpriski lähedal, kohe sadama kõrval. Et sobivat peesitamisaika välja valida, astusime veidi maad piki randa edasi, ning üsna pea leidsime koha, mis tundus rannamõnude maitsmiseks vägagi sobilik olevat.

Paar tundi ujunud ja päevitanud, selgus, et me olime oma valikuga pisut mööda pannud, ning sellele plaazhi osale kogunesid peamiselt vanaemade-vanaisade eas ontlikud ja veidi rasvunud kodanikud. Kannatasime nende seltskonda pisut aega, ent viimaks muutus olukord täiesti talumatuks. Korjasime kodinad kokku ja liikusime sadakond meetrit edasi. See oli juba parem koht, sest seltskond, kes seal viibis, oli märksa noorem ja meeldivam. Seadsime siis end jälle liivale sisse ja asusime põhitegevuste juurde.

Kui ujumine, päevitamine ja nais-terahvastest kaassuvitajate uurimine ära tüütasid, otsustasime seiklusrikast teekonda jätkata. Selle otsuse tegime küll endalegi üllatuseks täiesti õigel ajal, sest üsna kohe, kui olime rannalt lahkunud ja jalutasime edasi ida suunas, et vaadata ka vana sadamat, tõusis tuul ning vihma hakkas sadama. Tuli üks selline keskmine seenevihm, ent sellest piisas, et mitme kilomeetri pikkust plaazhi korruga rahvast puhtaks teha. Meie aga ei lasknud end millestki häirida ja jalutasime tasakesi vana sadama poole edasi.

Jõudnud kallimasse linnajakku, kus rannal seisavad reas nelja ja enama tärniga hotellid, jäi ka vihm järele ning saime teha paar suurepäraselt pilti Cannes'i plaazhist ja ka vikerkaarrest, mis mere kohal kõrgus. Ja muidugi oli jälle kätte jõudnud einestamise aeg. Sõime oma viimaseid konserve ja nautisime vaadet, mis avanes lähedalasuvale vanaaeg-

sele lossile, kus praegu arvatavasti asub mingi muuseum.

Meie rada viis üha ida poole, ning korraks tekkis isegi hullumeelne idee hääletada Marseille'isse, ent need inimesed, kellel on vähegi aimu Prantsusmaa geograafiast, oleksid selle mõtte kindlasti maha laitnud, sest Cannes'i ja Marseille' vahemaa on umbes 180 kilomeetrit. Idee iseenesest polnudki kuigi halb, kuid me tahtsime hääletada piki rannikut, kuid seal on ainult kitsas mägitee, ning seal hääletamine on tõepoolest väga raske, nagu seda näitasid ka meie eelnevad kogemused. Teine võimalus oleks olnud hääletada kiirtee pealesõidutee ääres, ent siis poleks me vist suurt midagi näinud. Enne teeasumist aga tegime väikese tiiru Cannes'i vanalinnas, mis asub seal-samas vana sadama läheduses. Seejärel asusime asja juurde.

Esimesed paar kilomeetrit Saint-Raphaël'i poole oli hääletamine täiesti võimatu, sest tee oli väga kitsas ning nähtavus piirdus enamasti järgmise kaljunurgaga, mis reeglina teips mitte kaugel ei olnud. Ka selles kandis oli kena rannajoon, ning kaljud olid seal punast värvi, samal ajal kui Nice'is olid nad kollakaspruunid.

Seekord vedas meil üsna kõvasti, sest üks auto ootas võimalust tagasipööramiseks, kuid kitsal teel on see lausa võimatu. See armas Prantsuse paarike sõidutas meid edasi lähima tagasipöördekohani, ning soovitas seal edasi hääletada. Umbes kolme minuti pärast peatuski üks auto, ning see härrasmees toimetas meid tubli tüki maad edasi, kohta, mille nimi on Agay. Seal on väga kena rand, kus rahvas tegeles oma mootorpaatide vettelaskmisega, mida oli põnev vaadata, kuid kindlasti oleks palju põnevam taolist sõiduriista ise omada. Meie aga jalutasime edasi, kuni jõudsim poekese ette, kus seisis rohkesti autosid, ning me uurisime igaühelt,

kes ära sõitma hakkas, ega ta juhuslikult Saint-Raphaël'i poole ei sõida. Kahjuks selliseid isikuid seal polnud: kes pööras tagasi Cannes'i poole, kes osutus kohalikuks elanikuks. Vahetpidamata tõstisime käppa, et mitte oma šansse maha magada. Lõpuks naeratas meile õnn, ning me saime ühe noore elektroonikuga sihtkohta. Vestlus oli üsna põnev, sest ka tema oli ju meie elukutse esindaja. Temalt uurisime ka, et Saint-Raphaël'is on olemas ka rongijaam, kust on võimalik mitnele poole edasi sõita.

Ka Saint-Raphaël asub mere ääres, ent oli juba liialt pime, et rannajoont eristada. Selle asemel oli ranna ääres täika moodi turg, kust võis osta igasugust pudi-padi, lasta oma nime riisiterale graveerida, karusselliga sõita ja palju muudki teha. Täika ulatus arvatavasti paarisaja meetri ulatuses piki kaldapealset. Selle otsast otsani läbi jalutanud, otsustasime raudteejaama üles otsida. See osutus ütle mata lihtsaks, sest leidsime Saint-Raphaël'i kaardi, ning juba harjunud kiiresti orienteeruma, ei tekkinud probleeme õige koha leidmisega. Raudteejaamas uurisime sõiduplaani ja tõdesime: paarikümne minuti pärast läheb rong Genfi, kuid sõidab oletatavasti ka läbi Grenoble'i. Otsemaid otsime piletid. Eerole see algul sugugi ei meeldinud ja ta kirtsutas tükk aega nina, ent lõpuks võttis aru pähe. Meie olukord oli ju üsna lootusetu just autostopi seisukohast.

No sedasi, polegi enam palju jutustada.. Öisel Prantsusmaal tegime rongiga pika tiiru: meie reis kulges läbi Marseille', Avignon'i ja Valence'i, Grenoble'isse jõudsim veidi enne kella viit hommikul külm...

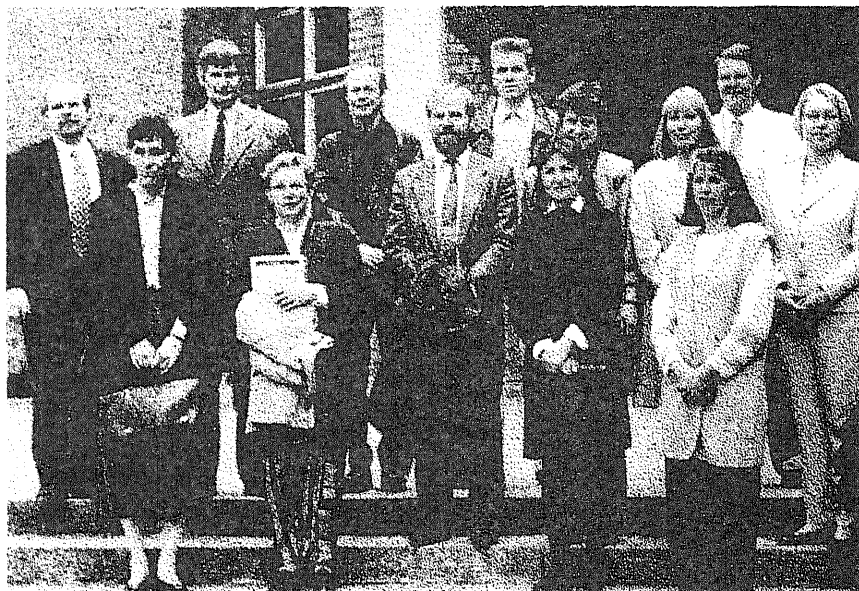
Selline oli mägerite hullumeelne reis Prantsusmaa lõunarannikule, mida tuntakse Prantsuse Riviera nime all.

Lõpp

MEIE KÜLALISI

23.—24. mail viibis TTÜ-s 13-liikmeline delegatsioon Mikkeli Rakenduskõrgkoolist (Soome). Delegatsiooni kuulusid põhiliselt rahvusvaheliste projektide koordinaatorid, välisüliõpilaste nõustajad, rahvusvaheliste õppeprogrammide korraldajad.

Mikkeli Rakenduskõrgkool on juba mitmeid aastaid olnud meie ülikooli hea koostööpartner. Meie üliõpilastel on mitmel aastal olnud võimalus osaleda ingliskeelsetel kursustel ülikoolis või õppida 2-3 aastat rahvusvahelise õppeprogrammi alusel. Eriti tihedat koostööd Mikkeliga teevad meie ülikooli teedeinstituut (P. Sürje), keskkonnatehnika instituut (H. Mölder), majandusteaduskond (A. Purju).

Mikkeli delegatsioon. Foto Meida Jalast.

23. mail 1996 külastas TTÜ-d Anne de Blignieres (Prantsusmaalt), kes tutvus TEMPUS projekti raames tehtud tööga, vestles projekti eestvedajatega ning külastas ka Täienduskoalituse Keskust.

Tallinna Tehnikaülikoolis viibisid 3.-6. juunini külalised KTH-st (Kungl Tekniska Högskolan, Rootsi) Karin Blombergsson ja Pia Nordberg. Nad intervjueerisid Johnsoni Fondi stipendiumide taotlejaid.

Johnsoni Fondi stipendiumi taotles TTÜst 1996/97. õppeaastaks 18 inimest. Vastavalt KTH-st saadud infole on stipendium eraldatud kahesteistkümmele inimesele.

Rootsi külalistele pakkus huvi ka tutvumine meie ülikooli eluoluga — külastati materjaliuringute, samuti mõõteelektroonika õppetooli. Aitäh võõrustajatele Urve Kallavusele ning Aivar Uskile!

Meie külalised käisid ka Põhjamaade Ministrite Nõukogu Infobüroos juhataja Marika Tammeaidi vastuvõtul ning viibisid Eesti Rootsi Saatkonnas.

Anu Johannes

Aire Isand

välissuhete talitus

Baltimaade tehnikakõrgkoolide õppejõudude spordivõistlus — juba 30. korda !

Traditsiooniline kevadine Balti tehnikakõrgkoolide vaheline õppejõudude ja teenistujate spordivõistlus peeti seekord Riias 31. maist 2. juunini. Toimunud sõpruskohtumine oli arvult kolmekümnes ning korraldajaks Riia Tehnikaülikool. Kuna oli tegemist väikese juubeliga, peeti meeles staazhikamaid osavõtjaid. Nii Kaunase, Riia kui Tallinna võistkonnas oli neid, kes on osalenud juba ligi 20 aastat.

Seekord toimusid võistlused järgmistel spordialadel: meeste korvpall, naiste ja meeste võrkpall, lauatennis, tennis, male ja sportlik kalapüük. Meie esindusest läks kõige paremini võrkpallimeeskonnale, kes

tuli turniiri võitjaks. Meeskond mängis koosseisus Harri Annuka, Rein Lees, Jaan Arusoo, Jaak Lees, Tiit Koppel, Toivo Aava. Tublilt esinesid ka maletajad Malle Vahemetsa, Kalju Seljamäe ja Enn Pirrus. Teistel spordialadel olid saavutused tagasihoidlikumad. TTÜ võistkonna esindajaks ja organisaatoriks on juba mitmeid aastaid Aino Voltri. Sõit sai teoks tänu spordiklubile, ametiühingule ja mõnele allasutusele, kes sõitu finantseerisid. Võistlusreis läks igati korda ja oli meeldivaks vahelduseks igapäevatööle. Järgmisel aastal on korraldajaks Tallinna Tehnikaülikool.

Aime Piht

MEILE TRUUKS JÄÄNUD LUGEJADI!

Ajaleht
TEHNIKAÜLIKOO
täna Teid aastase koostöö eest ja kohtume uuesti 13. septembril! Seniks tegusat ja positiivsete emotsioonide rohkete suve.
20. juunil ilmub ajaleht lõpetajate nimekirjaga

Ka ajaleht
TALLINNA ÜLIKOO
jätkab ilmumist --- selle lehe järgmine, kaheksas number jõuab lugejani 2. septembril.

